

HOTEL „PARADIS“

EFTER

EINAR ROUSTHØIS ROMAN

5 AKTER · 75 AFDELINGER

ISCENESAT AF

ROBERT DINESEN

OPTAGET AF

NORDISK FILMS COMP.

IMPONERENDE FOLKESKUESPIL!!!

Personerne:

Heinrich Leopold Schultze ..... Hr. Peter Fjelstrup
Emilie Schultze, hans Hustru ..... Fru Ebba Thomsen
Rosa, deres Datter ..... Frk. Ingeborg Spangsfeldt
Legationssekretær v. Krakow ..... Hr. Gunnar Sommerfeldt
Fru v. Krakow, hans Hustru ..... Fru Emma Wiehe
Cyril, deres Søn ..... Hr. Gunnar Sommerfeldt
»Gale Fridolin« ..... Hr. Kai Lind
»Tosse Grethe« ..... Frk. Oda Larsen

»Hotel Paradis« er en af de bedste Films, Nordisk Films Co. har udsendt i denne Sæson. Den ejer en betagende Spænding uden dog at være overdreven paa noget Punkt, og den er afvekslende, som kun meget faa Films er det. Dens forskellige Personer er skildret saa fortrinligt, at det bliver rigtige Mennesker, man interesserer sig for, kommer til at holde af eller til at hade!

Et aldeles fortrinligt Spil hæver **Peter Fjelstrup** og **Ebba Thomsen**, **Ingeborg Spangsfeldt** og **Gunnar Sommerfeldt** op i Rækken af Filmens Store, og den dygtige Instruktør

Robert Dinesen

fortjener baade Ros og Tak for sit Arbejde med Iscenesættelsen af Einar Rousthøis Roman. Instruktionen er ypperlig og vidner om stor Fantasi og sand Kærlighed til Opgaven.

Afdelingerne:

1. En Oktober Eitermiddag i Hotel »Paradis«.
2. Familieidyl.
3. Brevet om Huslejen.
4. »Ham skal jeg nok faa Bugt med!«
5. I »Gale Fridolin« og »Tosse Grethe«s Jordhytte.
6. »Skal vi ikke gaa op paa Kroen og faa os lidt Stuevarme?«
7. Emilies Besøg hos Mølleren.
8. »Du kan spare dig dine Forførelseskunster«.
9. Daarlige Nyheder.
10. Den jødiske Købmand Salomon ankommer til Kroen i Tusmørket.
11. Et Kup??
12. »Men Kusken . . . glem ikke Kusken!«
13. En Stormnat.
14. »Tosse Grethe«s Spaadom.
15. »Spænd for, jeg vil afsted med det samme«.
16. Ude paa Havet pisker Stormen Vandet til Skum.
17. Postdamperen »Ivan«s haarde Dyst mod de rasende Elementer.
18. Legationssekretær Alexander v. Krakows Brev til sin Hustru.
19. Damperen støder paa Grund.
20. »Jeg skal og maa i Land«.
21. Kaptajnens Indførsel i Skibsjournalen.
22. Det ulykkelige Skibs sidste Kamp med det fraadende Hav.
23. Hvad der i de samme Minutter foregik inde paa Strandbredden.
24. v. Krakows Ankomst til Hotel »Paradis«.
25. »Jeg hørte Klang af Guld«.
26. De to omstreffende Vagabonder.
27. »Ivan«s Undergang.
28. Den næste Morgen i Hotel »Paradis«.
29. Værten passer sin Gerning som sædvanlig.
30. »Der er hændet en frygtelig Ulykke paa Havet i Nat«.
31. Et sørgeligt Syn ved Stranden.
32. Brevet til Schultze fra Lotterikollektør Sprinter.
33. En Gevinst paa 4000 Mk.!
34. Fundet af de to Matroser.
35. Dræbte ved Revolverskud.
36. »Betal hellere hvad han skylder, førend han blander sig med Godtfolk«.
37. Kaptajnens Kiste med Skibsjournalen findes.
38. Myndighederne forhører i Kroen om v. Krakow.
39. Avismeddelelsen om de 100,000 Mk. i Guld naar Enken, Fru v. Krakow.
40. Besøget i Hotel »Paradis«.
41. Alle Efterforskninger forbliver resultatløse.
42. »Mo'r, er det ikke Fa'rs Manchetknap?«
43. Kroværten og hans Hustru arresteres.
44. Maanedsdagen efter Anholdelsen.
45. Løsladt af Mangel paa Bevis!
46. Efter Domsafsigelsen forlader Schultze den lille By.
47. Atten Aar efter ekviperet som Antikvitetshandler Bremer.
48. Et betydningsfuldt Besøg en skønne Dag.
49. Fru Bremer bliver syg ved Gensynet med Enkefru v. Krakow.
50. De to Unge.
51. En overraskende Foræring.
52. »Egentlig var det min Datter, der fik Ideene«.
53. Fru Emilie Bremers Tilstand forværres fra Dag til Dag.
54. Den mærkelige Tilstaaelse.
55. Nogen Tid efter.
56. Rosas Dagbogsoptegnelser.
57. De skæbnsvangre Ord.
58. Bremers Forklaring.
59. Ved Moderens Grav.
60. Eden!
61. Den dræbende Retfærdighed.
62. Efter Faderens Begravelse finder Rosa et Hjem hos v. Krakow.
63. Et halvt Aar senere.
64. . . . i Dag giver jeg min Haand til ham, jeg elsker højest af alle . . .
65. »I denne gamle Stue, der

skal være din, har jeg samlet alle de Møbler og Ting, din Moder havde kær«.

66. Alene med Minderne.

67. Moderens Bibel.

68. »Legationssekretær Krakow . . . min Mands Fader!«

69. Rosa er atter nogen Tid senere taldet til Ro efter sin store Opdagelse.

70. Telegrammet om Fundet ved Kroen i Kirchhausen.

71. »Saa var mine Forældre dog Morderer!«

72. »Gaa ind og læs min Moders Bibel«.

73. »Du ved, hvem jeg er, og du foragter mig dog ikke«.

74. Den, der har skænket min Tilvarelse Livet og Lykken!

75. Ende.

Hotel „Paradis“.

Det er i Efteraaret 18 . . Ejeren af det usle Gæstgiversted, Hotel „Paradis“, i den lille By Kirchhausen, Heinrich Schultze, befinder sig i en meget trykket økonomisk Situation, da han ikke ser sig i Stand til at betale den for Kroen forfaldne Afgift. Hans Hustru, Emilie, der endnu bærer Spor af fordums Skønhed, har tidligere, ved ikke at stille sig altfor afvisende overfor Mølleren, der ejer Kroen, forstaaet at skaffe Henstand. Ogsaa ved denne Lejlighed forsøger hun at formilde den gerrige Møller — men uden Held.

Nøden og Fattigdommen har jaget de bedste Følelser hos de to Mennesker bort. Tilbage er dog endnu en rørende Kærlighed til deres lille Datter, Rosa, og de tænker kun paa, hvorledes de kan skærme hende mod de Lidelser og Savn, Fattigdom bringer.

Krofolkene har næsten allerede forsonet sig med Tanken om at maatte vandre af Gaarde, da der pludselig viser sig et Lyspunkt, idet en Vogn, tilhørende den rige jødiske Købmand Salomon, svinger op foran Kroen. Han er bleven overfaldet af Efteraarsstormen og beslutter sig til at overnatte i Hotel „Paradis“, hvor hans Tilsynkomst vækker nye Forhaabninger hos Heinrich og Emilie Schultze. Med begærlige Blikke skotter de til hans svulmende Tegnebog og ringprydede Fingre. Hvor let kunde han ikke bringe dem ud af deres Elendighed og skaffe lille Rosa en lys Fremtid . . . .

Medens Købmand Salomon venter paa Maden, underholdes han af Kirchhausens to Originaler „Tosse Grethe“ og „Gale Fridolin“, et Par Menneskevrag, der lever af, hvad gode Mennesker kaster i deres snavsede Hænder. „Tosse Grethe“, der forstaar sig paa at spaa, faar Kortene frem for den rige Købmand. Det er ikke gode Tidender, hun læser sig til i Kortene. Hendes Spaadom gaar i faa Ord

ud paa, at dersom den velhavende Jøde ikke skyndsomst forlader Kroen, vil der vederfares ham en grufuld Ulykke. Købmand Salomon bliver virkelig uhyggelig til Mode og bestemmer sig til at bryde op straks, Schultz's energiske Indvendinger til Trods. Af Sted kører Vognen med den rige Købmand ud i den uhyggelige Nat. Krofolkene bliver ene tilbage med deres bristede Forhaabninger og deres Bekymring for Fremtiden.

Men samme Nat kæmper den lille Postdamper „Ivan“ paa Havet ud for Kirchhausen sin sidste Kamp mod den oprørte Sø. Trods den kække Besætnings Anstrengelser er Situationen haabløs. Om Bord befinder sig den unge Legationssekretær v. Krakow, der af sin Regering er sendt til Byen P. med nogle vigtige Dokumenter og en betydelig Sum i møntet Guld. Kaptajnen overlader ham et Par Matroser og en Redningsbaad, og efter umaadelige Anstrengelser naar han i Land, hvor et kort, men rædselsfuldt Drama udspilles. Pengegridskhed forleder nemlig de to Matroser til at forsøge at bemægtige sig Kisten med det kostbare Indhold, og i Selvforsvar og for at redde de ham betroede Værdier skyder v. Krakow Matroserne ned.

Alene slæber Legationssekretær v. Krakow derefter Kisten med de mange Penge gennem Klitterne op til Landevejen, som fører til Hotel „Paradis“, hvortil han ankommer, netop som Krofolkene er i Færd med at gaa til Ro for i

Søvnen at finde Fred for deres trøstesløse Spekulationer. Ved Synet af den Fremmede lyser imidlertid et nyt Haab op i de to Menneskers Sind, og de viser den Fremmede den største Venlighed. Men faa Minutter efter, at v. Krakow har gjort sig bekvemt for Natten, slukker Heinrich Schultze Lyset i Kroen, og Natten lukker sig tæt om Hotel „Paradis“, som om den vilde skjule en frygtelig Hemmelighed.

Den næste Morgen er hele den lille By opskræmmet af Nattens Begivenhed. „Ivan“ er strandet tæt udenfor, og Ligene af de ulykkelige Sømænd er skyllet op langs hele Stranden. I store Skarer er Byens Befolkning draget ud for at hjælpe med til at bjerge Ligene. Til Stede er ogsaa Amdsdommeren, der finder Baaden, i hvilken Legationssekretær v. Krakow er kommen i Land, og ved Siden af den Ligene af de to Matroser, der er dræbt ved Revolver-skud. Af Skibsjournalen, som findes blandt det iland-drevne Løse, fremgaar rigtignok, at en Legationssekretær er bleven sat i Land, og at han medbragte en Skibskiste indeholdende betydelige kontante Værdier, men man slaar sig til Taals med den Antagelse, at Legationssekretæren er flygtet med Pengene og har skudt Matroserne for ikke at faa Medvidner.

Den samme Morgen bringer Postbudet Værten i „Hotel Paradis“ et anbefalet Brev, som indeholder en Lotterigevinst paa 4000 Mark. Schultz's kan nu betale deres Gæld rundt omkring, og det synes, som om en rolig og lykkelig Tid skal oprinde for det lille Hjem, der nylig har staaet foran en økonomisk Katastrofe.

Imidlertid har den forsvundne Legationssekretær v. Krakow's Hustru ved Efterretningen om „Ivan“'s Skæbne besluttet sammen med sin lille Søn Cyril at rejse til Kirchhausen. Ret naturligt henvender hun sig først i Kroen, hvis Beboere beredvilligt besvarer alle hendes Spørgsmaal, men forøvrigt bestemt paastaar, at de intet har set til Legationssekretær v. Krakow. — Medens de Voksne taler sammen omkring Bordet midt i Stuen, leger i en Krog den lille Cyril med lille Rosa. Hun giver ham et Æble. Han taber det, og det triller ind under et Skab. Ved at rage det frem faar han ogsaa Øje paa en Manchetknap. Han synes at genkende den. Har den ikke tilhørt hans Fader? Han spørger Moderen, der ikke er i Tvivl om, at hendes Mand har baaret denne Knap. En grufuld Mistanke til Krofolkene vaagner hos hende, og hun henvender sig til Øvrigheden. Schultze og hans Kone arresteres begge som mistænkte for at have myrdet Legationssekretær v. Krakow. De nægter paa det bestemteste deres Skyld, og efter nogen Tids Forløb maa de atter løslades af Mangel paa Bevis. —

Der gaar atten Aar. — Schultze har forladt Kirchhausen og nedsat sig i Hovedstaden, hvor de driver en anerkendt Antikvitetshandel. De har antaget Navnet Bremer. Deres lille Datter Rosa, har under Forældrenes kærlige Omhu udviklet sig til at blive en yndig, ung Pige, Forældrenes bedste Glæde. Hun hjælper sin Fader i Forretningen, og tryk og smilende drømmer hun om Fremtiden uden at ane, hvad Fortiden har beskyldt hendes Forældre for.

Det er lykkedes Bremer gennem sit Arbejde og ved en storstilet Godgørenhed at vinde virkelig Anseelse her i den fremmede By, og han har saa godt som glemt de stygge Hændelser i Kirchhausen; men hans Kone finder ikke Ro for sine Tanker, hverken ved Dag eller Nat. Stadig staar de frygtelige Begivenheder for hende. —

En Dag standser en ældre Dame uden for Bremers Butik. Hun støtter sig til en ung Mand. Det er Enkegrevinde v. Krakow og hendes Søn, Cyril. De faar Lyst til en Porcelænsfigur, forestillende en Hyrde, og gaar derind. Frk. Rosa, der sammen med sine Forældre har siddet i et Værelse bag Butikken, ekspederer dem. Som af en hemmelig Magt drages Fru Bremer mod den lille Rude, der findes i Døren til Butikken, hun faar Øje paa Cyril og med et halvkvalt Skrig synker hun besvimet om. Hun tror at have set Legationssekretær v. Krakows Genfærd. Hendes Mand iler hende til Hjælp og kalder ad Rosa, medens Cyril hurtigt løber efter en Læge.

Efter nogle Dages Forløb modtager Cyril en „Hyrdeinde“, som Pendant til den Hyrde, han selv købte hos Bremer. Det er en Tak for den Hjælpsomhed, han udviste, da Fru Bremer blev syg. Han griber straks Lejligheden til atter at komme til at hilse paa Frk. Rosa, der ved sin Skønhed og yndefulde Væsen har gjort Indtryk paa ham.

Fru Bremer er bleven alvorlig syg, og Lægerne har opgivet alt Haab om, at hun kan komme sig. Fader og Datter skiftes til at vaage, og en Dag, da Rosa sidder hos hende, kommer Døden til hende. En frygtelig Angst staar malet i hendes Øjne og med hviskende Stemme stønner hun: „Mit elskede Barn . . . inden jeg dør . . . jeg føler, at Straffen for min Forbrydelse vil komme over dit Hoved . . . en Tilstaaelse . . .“. Mere fik hun ikke sagt. Døden havde taget hendes forpinte Sjæl i sin barmhjertige Favn.

Men Moderens sidste Ord forfølger stadig Rosa, og Faderens Forklaring om, at det maatte være sagt i Vildelse, beroliger hende ikke. Han fortæller hende, at han og Moderen i deres unge Aar blev sigtede for en Forbrydelse, men selvfølgelig havde de intet ulovligt begaaet og blev da ogsaa pure frikendt. — Men en Dag, da Rosa og Faderen besøger Moderens Grav, beder hun Faderen, for atter at

faa fuldstændig Ro i sit Sind, sværge ved Mindet om Moderen, at de intet ondt har gjort. Han rækker Haanden i Vejret, men næppe er Ordene naaet over hans Læber, før han falder død om paa Hustruens Grav.

— Et halvt Aar er gaaet, og den forældreløse Rosa, der har fundet et Hjem hos Enkegrevinde v. Krakow, skal holde Bryllup med hendes Søn, Cyril. Brylluppet staar paa Krakowsholm, og for rigtig at glæde Rosa, har Cyril ladet et Værelse indrette fuldstændig med Møbler fra Rosas Barnedomshjem. I et Chatol finder hun ogsaa sin Moders gamle Bibel. Hun blader i den, og paa Titelbladet finder hun Navnene Heinrich og Emilie Schultze. Hun finder ogsaa et Avisudklip omhandlende Hændelserne i Kirchhausen, og atter her støder hun paa Naynene Heinrich og Emilie Schultze, der sigtes for at have myrdet Legationssekretær Alexander v. Krakow — hendes Mands Fader. Et Øjeblik nager Tvivlen hende paa ny, men det lykkes hende atter at jage den paa Flugt: hendes Fader har jo paa Moderens Grav svoret, at de var uskyldige!

Hun lever nu en Tid lykkeligt sammen med Cyril, hvis Kærlighed faar hende til at glemme alle Sorger. Men en Dag kommer der til Enkegrevinde et Brev fra Udenrigsministeriet. Det melder, at man ved en Udgravning i Kælderen under Hotel „Paradis“ har fundet Skelettet af Grev Alexander v. Krakow. Med det samme staar det Rosa

3922

fuldstændig klart, at hendes Forældre dog har været Mordere, og at hendes Fader paa Moderens Grav svor falsk. Hendes Sorg og Fortvivlelse kender ingen Grænser. Cyril, der ikke forstaar Grunden til sin Hustrus frygtelige Ophidselse, læser sig af den gamle Bibel og Avisudklippet til den frygtelige Sandhed. En kort Kamp raser i ham, Kampen mellem hans Kærlighed til den Kvinde, han elsker og Æresfrygten for hans Faders Minde. Kærligheden til Rosa sejrer, og han slutter hende i sine Arme. Fortiden skal ikke have Lov at kaste sine Skygger over deres Forhold. Straffen for Forældrenes Forbrydelse skal ikke ramme hende, den Uskyldige. Hun er for ham og vil altid være den lille Pige, han traf i Hotel „Paradis“, og som siden har skænket hans Tilværelse Livet og Lykken.

A/S „FOTORAMA“ ejer
 Filmen, saavel som dens
 Plakat- og Program-
 tekst o. a. lign. Materi-
 ale, med absolut Eneret.

Ved Misbrug vil der bli-
 ve nedlagt Forbud og
 erstatningskrav gjor-
 gældende mod Vedkom-
 mende. 12323232323

Biograf-Theatret

Fjerritslev

Fredag den 9. August Kl. 8¹/₂.
Søndag den 11. August Kl. 5, 7¹/₂ og 8¹/₂.

Hotel Paradis.

Efter Einar Roussthøjs Roman. - 5 Akter, 75 Afdelinger.

Imponerende Folkeskuespil.

Iscenesat af Robert Dinesen. - Optaget af Nordisk Films Co.

Ingeborg Spangsfeldt

PERSONERNE:

Heinrich Leopold Schultze	Hr. Peter Fjelstrup
Emilie Schultze, hans Hustru	Fru Ebba Thomsen
Rosa, deres Datter	Frk. Ingeborg Spangsfeldt
Legationssekretær v. Krakow	Hr. Gunnar Sommerfeldt
Fru v. Krakow, hans Hustru	Fru Emma Wiehe
Cyril, deres Søn	Hr. Gunnar Sommerfeldt
„Gale Fridolin“	Hr. Kai Lind
„Tosse Grethe“	Frk. Oda Larsen

Gunnar Sommerfeldt

„Hotel Paradis“ er en af de bedste Films, Nordisk Films Co. har udsendt i denne Sæson. Den ejer en betagende Spænding uden dog at være overdreven paa noget Punkt, og den er afvekslende, sem kun meget faa Films er det. Dens forskellige Personer er skildret saa fortrinligt, at det bliver rigtige Mennesker, man interesserer sig for, kommer til at holde af eller til at hade!

Afdelingerne.

En Oktober Eftermiddag i Hotel Paradis
 Familieidyl
 Brevet om Husløjen
 „Ham skal jeg nok faa Bugt med“
 I Gale Fridolins og Tosse Grethes Jordhytte
 „Skal vi ikke gaa op paa Kroen og faa os lidt Stuevarme?“
 Emilies Besøg hos Mølleren
 „Du kan spare dig dine Forfølgelseskunster
 Daarlige Nyheder
 Den jødiske Købmand Salomon ankommer til Kroen i Tusmørket
 „Men Kusken . . . glem ikke Kusken“
 En Stormnat
 Tosse Grethes Spaadom
 „Spænd for, jeg vil afsted med det samme“
 Ude paa Havet pisker Stormen Vandet til Skum
 Postdamperen „Ivan“s haarde Dyst med de rasende Elementer
 Legationssekretær Alexander von Krakows Brev til sin Hustru
 Damperen støder paa Grund
 „Jeg skal og maa i Land“
 Kaptajnens Indførsel i Skibsjournalen
 Det ulykkelige Skibs sidste Kamp med det fraadende Hav
 Hvad dør i de samme Minutter foregik inde paa Strandbredden v. Krakows Ankomst til Hotel Paradis
 „Jeg hører Klangen af Guld“
 Den næste Morgen i Hotel Paradis
 Værten passer sin Gerning som sædvanlig
 „Der er hændet en frygtelig Ulykke paa Havet i Nat“
 Et sørgeligt Syn ved Stranden
 Brevet til Schultze fra Lotterikolletør Sprinter
 En Gevinst paa 4000
 Fundet af de to Matroser
 Dræbte ved Revolverskud
 „Betal hellere, hvad han skylder, førend han blander sig med Godtfolk“
 Kaptajnens Kiste med Skibsjournalen findes
 Myndighederne forhører i Kroen om v. Krakow
 Avismeldelsen om de 100,000 Mk. i Guld naar til Enken, Fru von Krakow

Besøget i Hotel Paradis
 Alle Efterforskninger forbliver resultatløse
 „Mor, er det ikke Far's Manchetknap?“
 Kroværten og hans Hustru arresteres
 Maanedsdagen efter Anholdelsen
 Løsladt af Mangel paa Bevis
 Efter Domsafsigelsen forlader Schultze Byen
 Atten Aar efter ekviperet som Antikvitethandler
 Bremer
 Et betydningsfuldt Besøg en skønne Dag
 Fru Bremer bliver syg ved Gen-synet med Enkefru v. Krakow
 De to Unge
 En overraskende Foræring
 „Egentlig var det min Datter, der fik Ideen“
 Fru Bremers Tilstand forværres
 En mærkelig Tilstaaelse
 Nogen Tid efter
 Rosas Dagbøgsoptegnelser
 De skæbnsvangre Ord
 Bremers Forklaring
 Ved Moderens Grav
 Eden
 Den dræbende Retfærdighed
 Efter Faderens Begravelse finder Rosa et Hjem hos v. Krakows
 Et halvt Aar senere
 . . . i Dag giver jeg min Haand til ham, jeg elsker højest af alle
 „I denne gamle Stue, der skal være din, har jeg samlet alle de Møbler og Ting, din Moder havde kær“
 Aiene med Minderne.
 „Legationssekretær v. Krakow — min Mands Fader“
 Rosa er atter nogen Tid senere faldet til Ro efter sin store Opdagelse
 Telegrammet om Fundet ved Kroen i Kirchhausen
 „Saa var mine Forældre dog Mordere“
 „Gaa ind og læs min Moders Bibel“
 „Du ved, hvem jeg er, og du foragter mig dog ikke“
 Den, der har skænket min Tilværelse Livet og Lykken
 Ende

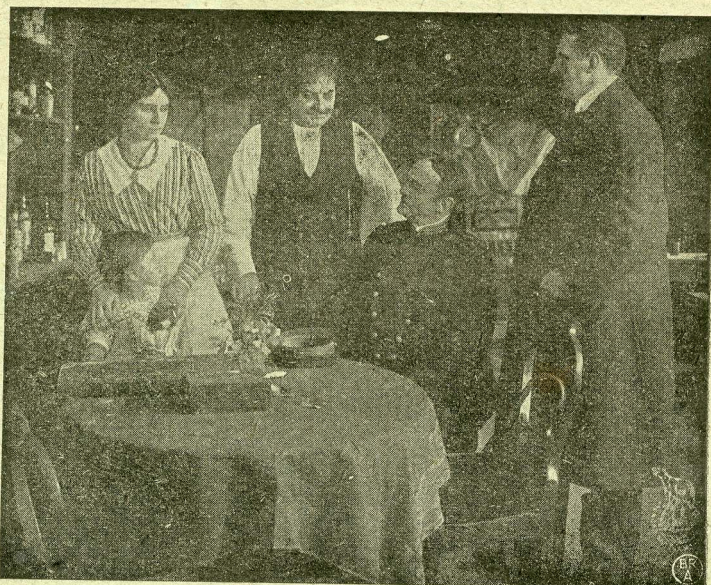
Nyt Program fra Lørdag den 16. Marts.

Hotel „Paradis“.

Imponerende Folkeskuespil.

Efter Einar Rousthøjs Roman. — 5 Akter, 75 Afdel.

Isønesat af Robert Dinesen - Optaget af Nordisk Films Co.

PERSONERNE:

Heinrich Leopold Schultze	Hr. Peter Fjelstrup.
Emilie Schultze, hans Hustru	Fru Ebba Thømsen.
Rosa, deres Datter	Frk. Ingeborg Spangsfeldt.
Legationssekretær von Krakow	Hr. Gunnar Sommerfeldt.
Fru von Krakow, hans Hustru	Fru Emma Wiehe.
Cyrl, deres Søn	Hr. Gunnar Sammerfeldt.
„Gale Fridolin“	Hr. Kai Lind.
„Tosse Grethe“	Frk. Oda Larsen.

„Hotel Paradis“ er en af de bedste Films, Nordisk Films Compagni har udsendt i denne Sæson. Den ejer en betagende Spænding uden dog at være overdreven paa noget Punkt, og den er afvekslende, som kun meget faa Films er. Dens forskellige Personer er skildret saa fortrinligt, at det bliver rigtige Mennesker, man in eresserer sig for, kommer til at holde af eller hade.

Et aldeles fortrinligt Spil hæver PETER FJELSTRUP og EBBA THOMSEN, INGEBORG SPANGSFELDT og GUNNAR SOMMERFELDT op i Rækken af Filmens Store, og den dygtige Instruktør Røbert Dinesen fortjener baade Ros og Tak for sit Arbejde med Iscenesættelsen af Einar Røusthøjs Romao. Instruksjonen er ypperlig og vidner om stor og sand Kærlighed til Opgaven

Afdelingerne.

En Oktober Eftermiddag i Hotel Paradis
 Familieidyl
 Brevet om Huslejen
 „Ham skal jeg nok faa Bugt med“
 I Gale Fridolins og Tosse Grethes Jordhytte
 „Skal vi ikke gaa op paa Kroen og faa os lidt Stuevarme?“
 Emilies Besøg hos Mølleren
 „Du kan spare dig dine Forfølgelseskunster
 Daarlige Nyheder
 Den jødiske Købmand Salomon ankommer til Kroen i Tasmørket
 „Men Kusken . . . glem ikke Kusken“
 En Stormnat
 Tosse Grethes Spaadom
 „Spænd for, jeg vil afsted med det samme“
 Ude paa Havet pisker Stormen Vandet til Skum
 Postdamperen „Ivan“s haarde Dyst med de rasende Elementer
 Legationssekretær Alexander von Krakows Brev til sin Hustru
 Damperen støder paa Grund
 „Jeg skal og maa i Land“
 Kaptajnens Indførsel i Skibsjournalen
 Det ulykkelige Skibs sidste Kamp med det fraadende Hav
 Hvad der i de samme Minutter foregik inde paa Strandbredden v. Krakows Ankomst til Hotel Paradis
 „Jeg hører Klangen af Guld“
 Den næste Morgen i Hotel Paradis
 Værten passer sin Gerning som sædvanlig
 „Der er hændet en frygtelig Ulykke paa Havet i Nat“
 Et sørgeligt Syn ved Stranden
 Brevet til Schultze fra Lotterikollettør Sprinter
 En Gevinst paa 4000
 Fundet af de to Matroser
 Dræbte ved Revolverskud
 „Betal hellere, hvad han skylder, førend han blander sig med Godtfolk“
 Kaptajnens Kiste med Skibsjournalen findes
 Myndighederne forhører i Kroen om v. Krakow
 Avismeldelsen om de 100,000 Mk. i Guld naar til Enken, Fru von Krakow

Besøget i Hotel Paradis
 Alle Efterforskninger forbliver resultatløse
 „Mor, er det ikke Far's Manchetknap?“
 Kroværten og hans Hustru arresteres
 Maanedsdagen efter Anholdelsen
 Løsladt af Mangel paa Bevis
 Efter Domsafsigelsen forlader Schultze Byen
 Atten Aar efter ekviperet som Antikvitetshandler Bremer
 Et betydningsfuldt Besøg en skønne Dag
 Fru Bremer bliver syg ved Gensynet med Enkefru v. Krakow
 De to Unge
 En overraskende Foræring
 „Egentlig var det min Datter, der fik Ideen“
 Fru Bremers Tilstand forværres
 En mærkelig Tilstaaelse
 Nogen Tid efter
 Rosas Dagbogsoptegnelser
 De skæbnesvangre Ord
 Bremers Forklaring
 Ved Moderens Grav
 Eden
 Den dræbende Retfærdighed
 Efter Faderens Begravelse finder Rosa et Hjem hos v. Krakows
 Et halvt Aar senere
 . . . i Dag giver jeg min Haand til ham, jeg elsker højest af alle
 „I denne gamle Stue, der skal være din, har jeg samlet alle de Møbler og Ting, din Moder havde kær“
 Alene med Minderne.
 „Legationssekretær v. Krakow — min Mands Fader“
 Rosa er atter nogen Tid senere faldet til Ro efter sin store Opgagelse
 Telegrammet om Fundet ved Kroen i Kirchhausen
 „Saa var mine Forældre dog Mordere“
 „Gaa ind og læs min Moders Bibel“
 „Du ved, hvem jeg er, og du foragter mig dog ikke“
 Den, der har skænket min Tilværelse Livet og Lykken
 Ende

Lørdag Kl. 7 og 8 $\frac{1}{2}$.
 Søndag Kl. 4, 7, og 8 $\frac{1}{2}$.
 De øvrige Hverdage Kl. 8.

Biograf-Theatret

Fjerritslev

Fredag den 9. August Kl. 8 $\frac{1}{2}$.
Søndag den 11. August Kl. 5, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$.

Hotel Paradis.

Efter Einar Rousthøjs Roman. - 5 Akter, 75 Afdelinger.

Imponerende Folkeskuespil.

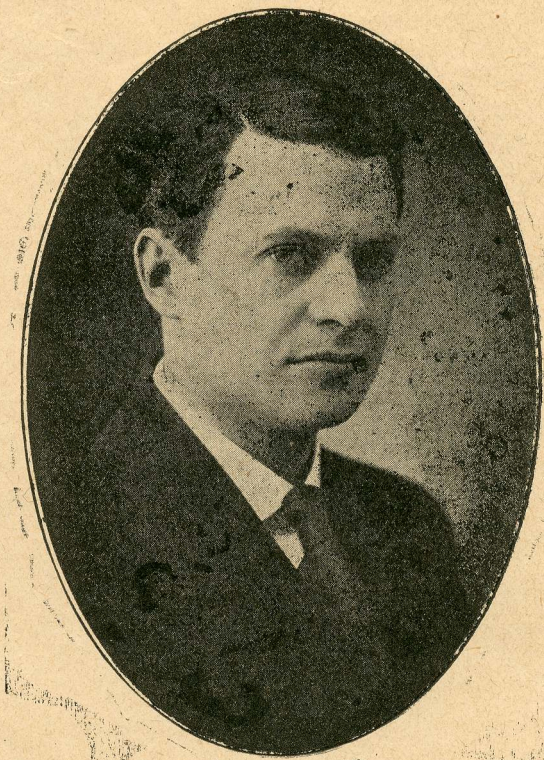
Iscenesat af Robert Dinesen. - Optaget af Nordisk Films Co.

Ingeborg Spangsfeldt

PERSONERNE:

Heinrich Leopold Schultze	Hr. Peter Fjelstrup
Emilie Schultze, hans Hustru	Fru Ebba Thomsen
Rosa, deres Datter	Frk. Ingeborg Spangsfeldt
Legationssekretær v. Krakow	Hr. Gunnar Sommerfeldt
Fru v. Krakow, hans Hustru	Fru Emma Wiehe
Cyril, deres Søn	Hr. Gunnar Sommerfeldt
„Gale Fridolin“	Mr. Kai Lind
„Tosse Grethe“	Frk. Oda Larsen

Gunnar Sommerfeldt

„Hotel Paradis“ er en af de bedste Films, Nordisk Films Co. har udsendt i denne Sæson. Den ejer en betagende Spænding uden dog at være overdreven paa noget Punkt, og den er afvekslende, sem kun meget faa Films er det. Dens forskellige Personer er skildret saa fortrinligt, at det bliver rigtige Menne-sker, man interesserer sig for, kommer til at holde af eller til at hade!

Afdelingerne.

En Oktober Eftermiddag i Hotel Paradis
 Familieidyl
 Brevet om Husløjen
 „Ham skal jeg nok faa Bugt med“
 I Gale Fridolins og Tosse Grethes Jordhytte
 „Skal vi ikke gaa op paa Kroen og faa os lidt Stuevarme?“
 Emilies Besøg hos Mølleren
 „Du kan spare dig dine Forfølgelseskunstner
 Daarlige Nyheder
 Den jødiske Købmand Salomon ankommer til Kroen i Tusmørket
 „Men Kusken . . . glem ikke Kusken“
 En Stormnat
 Tosse Grethes Spaadom
 „Spænd for, jeg vil afsted med det samme“
 Ude paa Havet pisker Stormen Vandet til Skum
 Postdamperen „Ivan“s haarde Dyst med de rasende Elementer
 Legationssekretær Alexander von Krakows Brev til sin Hustru
 Damperen støder paa Grund
 „Jeg skal og maa i Land“
 Kaptajnens Indførsel i Skibsjournalen
 Det ulykkelige Skibs sidste Kamp med det fraadønde Hav
 Hvad der i de samme Minutter foregik inde paa Strandbredden v. Krakows Ankomst til Hotel Paradis
 „Jeg hører Klengen af Guld“
 Den næste Morgen i Hotel Paradis
 Værten passer sin Gerning som sædvanlig
 „Der er hændet en frygtelig Ulykke paa Havet i Nat“
 Et sørgeligt Syn ved Stranden
 Brevet til Schultz fra Lotterikolletør Sprinter
 En Gevinst paa 4000
 Fundet af de to Matroser
 Dræbte ved Revolverskud
 „Betal hellere, hvad han skylder, førend han blander sig med Godtfolk“
 Kaptajnens Kiste med Skibsjournalen findes
 Myndighederne forhører i Kroen om v. Krakow
 Avismeldelsen om de 100,000 Mk. i Guld naar til Enken, Fru von Krakow

Besøget i Hotel Paradis
 Alle Efterforskninger forbliver resultatløse
 „Mor, er det ikke Far's Manchetknap?“
 Kroværten og hans Hustru arresteres
 Maanedagen efter Anholdelsen
 Løsladt af Mangel paa Bevis
 Efter Domsafsigelsen forlader Schultz Byen
 Atten Aar efter ekviperet som Antikvitetshandler Bremør
 Et betydningsfuldt Besøg en skønne Dag
 Fru Bremør bliver syg ved Gensynet med Enkefru v. Krakow
 De to Unge
 En overraskende Foræring
 „Egentlig var det min Datter, der fik Ideen“
 Fru Bremørs Tilstand forværres
 En mærkelig Tilstaaelse
 Nogen Tid efter
 Rosas Dagbøgsøptegnelser
 De skæbnsvangre Ord
 Bremørs Forklaring
 Ved Moderens Grav
 Eden
 Den dræbende Retfærdighed
 Efter Faderens Begravelse finder Rosa et Hjem hos v. Krakows
 Et halvt Aar senere
 . . . i Dag giver jeg min Haand til ham, jeg elsker højt af alle
 „I denne gamle Stue, der skal være din, har jeg samlet alle de Møbler og Ting, din Moder havde kær“
 Aiene med Minderne.
 „Legationssekretær v. Krakow — min Mands Fader“
 Rosa er atter nogen Tid senere faldet til Ro efter sin store Opdagelse
 Telegrammet om Fundet ved Kroen i Kirchhausen
 „Saa var mine Forældre dog Mordere“
 „Gaa ind og læs min Moders Bibel“
 „Du ved, hvem jeg er, og du foragter mig dog ikke“
 Den, der har skænket min Tilværelse Livet og Lykken
 Ende

Handwritten mark

31. AUG. 1917

NORDISCHE

FILM
CO.
G. m. b. H.

BERLIN · BRESLAU · DÜSSELDORF · HAMBURG · LEIPZIG · MÜNCHFN

Schlager-Liste BFM

No. 104, per 31. August 1917.

Titel des Films	Telegramm- wort	Fabrikat	Sujet	Anzahl der Akte	Länge	Reklame	Zensurvermerk
Die arme Törin. In der Hauptrolle: Else Frölich	Törin	Nordisk	Drama	3	ca. 1150 m	Plak., Photos, Beschreibg.	Für Kind.verbot.
Onkeldiens Liebling. In der Hauptrolle: Erika Glässner	Onkelliebling	Oliver	Lustspiel	3	" 1030 "	" " "	" " "
Es ist alles Ersatz	Ersatz	Nordisk	Komödie	1	" 365 "	Photos, Beschreibg.	" " "
Das alte Graz	Altgraz	Sascha	Naturbild	1	" 140 "	-	Für Kind.genehm.

Probe 5515

**Hotel
Paradies**

Sensationsschauspiel
in 5 Akten

Nordiskfilm

o.t.h.

1081

BESCHREIBUNGEN

Die arme Törlin

Langhoff, ein durch den Trunk heruntergekommener Gelegenheitsarbeiter, bringt seinen kleinen Sohn ins Findelhaus. Dort lernt ihn Dora Rüdiger, eine wohlhabende Gutsbesitzerin kennen, die zum Vorstand des Hauses gehört. Sie findet an dem reizenden, dunkelgelockten Knaben ein so großes Gefallen, daß sie, die unvermählt geblieben ist, ihn an Kindesstatt annimmt. Erik wird der verwöhnte Liebling der Gutsleute und der ganze Stolz seiner jungen Pflegemutter. Er besteht sein Abiturientenexamen mit Auszeichnung und hat allen Grund, sich dem ganzen Glück siegesbewußter Jugend hinzugeben. Allein eine tiefe Trauer beschattet seine Seele. Man hat ihm erzählt, daß er nicht das Kind Dora Rüdigers sein kann, und er hat durch eine Auskunftei erfahren, daß er ein Findelkind wahrscheinlich niederen Standes sei, das von gewissenlosen Eltern ausgesetzt wurde. Alle seine frohe Zuversicht schwindet mit dieser Gewißheit dahin, und selbst die Aussicht, als künftiger Erbe auf das Gut zurückzukehren, ändert an seiner schwermütigen Stimmung nichts.

Ganz anders erwartet Dora Rüdiger ihren erwachsenen Sohn. Sie empfängt ihn an der Bahn und begrüßt ihn mit so warmer Herzlichkeit, daß sie seine scheue Zurückhaltung gar nicht bemerkt.

Inzwischen hat man auf dem Gutshof alles zur Ankunft des jungen Herrn geschmückt. Leider wird die Festfreude durch einen betrübenden Vorfall gestört. Langhoff, der inzwischen immer tiefer gesunken ist, versucht sich Arbeit auf dem Gutshof zu verschaffen, wird aber von dem Förster mit heftigen Worten fortgewiesen. In seiner namenlosen Wut über die erlittene Demütigung eilt er in das Försterhaus, um sich an der Tochter des Försters, der jungen bildhübschen Helga zu rächen. Er wird aber an seinem düsteren Vorhaben durch das Erscheinen Eriks gehindert, der, den Tönen einer Gitarre nachgehend, das junge Mädchen im Garten überrascht. Die beiden jungen Menschen erröten tief und schauen sich staunend ins Auge. Ihre Lieblichkeit rührt ihn, seine junge Schlankheit entzückt sie. Aber Dora Rüdiger zieht ihren jungen Pflege Sohn ungeduldig mit sich fort. Seit sie ihn wiedergesehen, sind seltsame Gefühle in ihr erwacht, und sie kann es nicht ertragen, daß seine Blicke eine andere bewundern.

Am Abend nach dem feierlichen Empfang auf dem Gute gibt die Gutsherrin ihren Nachbarn ein großes Fest. Man leistet der Einladung nur widerwillig Folge; denn der Gedanke, daß ein Findelkind einst der Besitzer des angesehenen Gutes werden soll, verletzt diese geburtsstolzen Landleute aufs tiefste.

Erik, der von großer Sensitivität ist, fühlt die feindseligen Gedanken, die man über ihn hegt, so stark, als habe man sie laut geäußert. Vergebens versucht Dora ihn zu trösten. Auch der Versuch, ihm die Wärme ihrer Empfindung zu entschleiern, prallt an ihm ab. Er sieht sie nur mit seinen ersten Knabenaugen verständnislos und ein wenig angstvoll an, so, als fürchte er sich vor der Leidenschaftlichkeit ihres Temperaments. Sein Herz weilt bei der Försterstochter, und selbst die Dankbarkeit, die er für seine Pflegemutter hat, kann daran nichts ändern. Am nächsten Morgen sucht er das junge Mädchen im Försterhaus auf und macht ihr das Geständnis seiner Liebe. Helga errötet tief, aber zu sagen vermag sie nichts. Die Antwort, die er heischt, geben ihm ihre Lippen. Daheim hat Dora inzwischen Eriks Abwesenheit bemerkt. Sie reitet ihm nach und erfährt nun, daß er sich fürs Leben gebunden hat. Umsonst versucht sie ihm seine Neigung auszureden, die sie eine schwärmerische Knabenliebe nennt. Er beharrt bei seinem Entschluß und gibt ihr sehr deutlich zu verstehen, daß er über seine kindlichen Gefühle hinaus nichts für sie empfindet.

Am nächsten Tag versammeln sich Dora Rüdigers Gäste zur Jagd. Auch Helga befindet sich unter den Geladenen. Als Dora sie jedoch bei einem zärtlichen Geplauder mit dem

Liebsten überrascht, da entfliegen ihrem Munde zürnende und beleidigende Worte, die das junge Mädchen mit Hoheit und reinem Ernst zurückweist. Dora Rüdiger bleibt allein. Schon greift die Reue über ihr maßloses Verhalten an ihr Herz, da ertönt in unmittelbarer Nähe ein lauter Schuß, und sie sinkt schwer getroffen zu Boden. In ihrer Nähe findet man die abgeschossene Flinte. Es ist das Eigentum der Försterstochter, die nach diesem Fund trotz ihrer verzweifelten Unschuldsbeteuerungen verhaftet wird.

In ihrem Schlafzimmer haucht Dora in den Armen ihres Pflegesohnes ihr Leben aus. In diesen letzten Minuten hat sie alles Kleine in sich überwunden und zeigt ihre große, wundervolle Seele. Ihre Abschiedsworte enthalten eine Verzeihung für Helga, die auch sie an ihrem Ende schuldig glaubt. Erik, ihr einziger Erbe, bleibt in der düstersten Verzweiflung zurück. Wenige Wochen später wird die Hauptverhandlung gegen Helga eröffnet, und das Urteil lautet nach den aufregenden Stunden der Zeugenvernehmung auf 8 Jahre Gefängnis wegen Totschlag. Erik sieht die Geliebte unter der furchtbaren Wendung ihres Schicksals zusammenbrechen. Ohne sich zu besinnen, tritt er vor die Schranken des Gerichts und bezichtigt sich selbst der schweren Tat. Die Försterstochter erhält die Freiheit zurück, während Erik in Haft gehalten wird. Aber auch seine Prüfung dauert nur kurze Zeit.

Langhoff, der wegen eines Einbruchversuchs ins Gefängnis eingeliefert wird, sieht sich dort plötzlich dem jungen Mann gegenüber, der ihm einmal, als er beim Wildern abgefaßt wurde, Gnade erwiesen hat und der sein einziger, trotz allem geliebter Sohn ist. Und er ist des Totschlags an Dora Rüdiger angeklagt! Da legt er, vom Schluchzen oft unterbrochen, ein umfassendes Geständnis ab. Er hat sich des Gewehrs bemächtigen wollen, das die Försterstochter nach der erregten Auseinandersetzung mit der Gutsherrin fallen ließ und dabei einen Fehlschuß getan, der jene unglücklicherweise tödlich traf.

Nach diesem Geständnis öffnen sich die Pforten des Gefängnisses vor Erik. Ehe er jedoch den Schritt in eine neue, schönere Zukunft lenkt, reicht er seinem Vater die Hand und bittet ihn, zu ihm zu kommen und seiner Hilfe zu vertrauen, wenn er wieder frei sei.

Onkelchens Liebling

Kapitänleutnant Detlev von Gravensberg erhält von seinem Bruder einen Brief, der den Besuch von dessen Töchterchen aus erster Ehe ankündigt, da er sie nicht gut auf seine zweite Hochzeitsreise mitnehmen könne. Der Kapitänleutnant ist ein guterhaltener Vierziger, und es ist zu verstehen, daß er Eriks lebhaftes Sympathie findet — eine Sympathie, die zunächst ganz verwandtschaftlich bleibt, auf ihn jedoch nicht ganz so verwandtschaftlich zurückwirkt. Wenn er ausgeht, gibt ihm Erika das Geleite bis auf die Straße, und da geschieht es einmal, daß Frl. von Glattbach, die gute Freundin einer Tante des Kapitänleutnants, Zeugin eines lebhaften Abschiedskusses wird, den Herr von Gravensberg von Erika erhält. Frl. von Glattbach hat natürlich nichts Eiligeres zu tun, als diesen Vorfall brühwarm und vor Empörung bebend besagter Tante zu hinterbringen. Alle bei der Verwandten gerade anwesenden Weiblichkeiten überbieten sich daraufhin in sittlicher Entrüstung über Onkel und Nichte, und die Tante schreibt ihm sofort einen energischen Schreibebrief, worin sie dem moralischen Entsetzen der „ganzen Stadt“ beredten Ausdruck gibt und gleichzeitig verlangt, daß er des äußeren Anstandes wegen zumindest eine verlässliche Dame, nämlich Frl. Veronika von Glattbach, als Gesellschafterin für Erika engagiere. In Abwesenheit des Kapitänleutnants empfängt und öffnet Erika diesen Brief, eilt, so wie

Presse-Stimmen

zu dem Film

Der tanzende Tor

Schlesische Zeitung, Breslau, 29. Juli 1917:

In den U.-T.-Lichtspielen läuft zur Zeit ein Film „Der tanzende Tor“ mit Valdemar Psilander, dem bekannten dänischen Filmschauspieler, in der Titelrolle. Das Drama, dessen Vorwurf stark an „Bajazzo“ — allerdings ins moderndänische übersetzt — erinnert, schildert die Ehe eines Zirkusklovn, der im raschen Aufstieg zu großer künstlerischer Bedeutung gelangt, dabei aber sein Weib verliert. Das Tragische seines Schicksals liegt in dem Zwange, dem der berufsmäßige Spaßmacher untersteht, im Gegensatz zu seinem Gemütsleben. Die Aufnahmen sind mit großer technischer Vollendung hergestellt, und Psilander, dessen frühes Hinscheiden für die Filmkunst zu bedauern ist, spielt mit vollendeter Kunst des Ausdrucks und seelischer Vertiefung seine Rollen.

8 Uhr-Abendblatt, Berlin, 4. August 1917:

Zu einer Gedächtnisfeier für den so früh verstorbenen Valdemar Psilander wird das neue Programm der U.-T.-Lichtspiele durch die Uraufführung der vieraktigen Tragödie eines Pierrots „Der tanzende Tor“. Valdemar Psilander, gestaltete in diesem seinem letzten Film ergreifend den ewig lachenden Clown, hinter dessen Maske sich der bittere Ernst des Lebens verbirgt. Seine meisterhafte Technik, die hier zu überwältigender Darstellungskunst gereift ist, schüt vereint mit den übrigen hervorragenden Darstellern und der bemerkenswerten Regie einen Film von besonderen Qualitäten.

Berliner Allgemeine Zeitung, 5. August 1917:

In den U.-T.-Lichtspielen gelangt ein ergreifendes Lebensbild aus der Artistenwelt „Der tanzende Tor“ zur Aufführung. Es behandelt das alte, doch immer wirksame „Lache, Bajazzo“-Motiv im Bilde eines um seine Liebe betrogenen Clowns. Valdemar Psilander hat den armen Spaßmacher — als seine letzte Rolle im Film — scharf umrissen und das allgemein Menschliche in seinem tragischen Schicksal treffend hervorgehoben.

Vossische Zeitung, Berlin, 5. August 1917:

„Der tanzende Tor“ — ein Nordischer Film mit Valdemar Psilander in der Hauptrolle: genug, um die Erwartung auf einen Film zu erwecken, der über den Durchschnitt der üblichen Kinodramatik weit hinausragt. Und das U.-T. enttäuschte die Erwartungen nicht. Es bietet mit dieser Tragödie eines Pierrots eine Reihe ganz vorzüglicher Aufnahmen, in einer dramatisch bewegten Handlung, die die Spannung bis zum Schluß aufrecht erhält. Es ist das alte Bajazzo-Motiv vom betrogenen Pierrot, dessen Leid nicht ernst genommen wird. Valdemar Psilander, der früh Verstorbene, erhebt hier den Augen noch einmal in vollem Leben und zeigt ein Meisterstück seiner scharfen Charakterisierungskunst.

B. Z. am Mittag, Berlin, 4. August 1917:

Dem ewig alten Motiv vom „Lache Bajazzo“ sind in dem Film „Der tanzende Tor“, den der Union-Palast, Kurfürstendamm, gestern zur Uraufführung brachte, neue Reize abgewonnen worden. Um das reiche Künstlerleben, das betrogene Liebe zu Grunde richtet, ist mit Dichterhand ein feines poetisches Netz gewoben worden. Eine abgestimmte Inszenierung unterstützt die Handlung. Valdemar Psilander, der kürzlich verstorbene Filmschauspieler, gibt den Helden — es war die letzte Rolle vor seinem Tode — eindringlicher wohl als alle seine anderen Darstellungen. Die von Psilander gedichteten Verse vom „tanzenden Toren“, die sich durch die vier Akte ziehen, wurden durch Gesang zu Gehör gebracht.

Berliner Tageblatt, 7. August 1917:

Den vor einiger Zeit verstorbenen Filmkünstler Valdemar Psilander, der auch ein Liebling des deutschen Publikums war, sieht man in seiner letzten Rolle in der Bajazzo-Tragödie: „Der tanzende Tor“, die in den Union-Theatern, Berlin W., zur Vorführung kommt und alle Saiten seines vielgestalteten Könnens noch einmal zum Klingen bringt. Das Gedicht vom „tanzenden Toren“ ist in flüssige Musik gesetzt.

Tägliche Rundschau, Berlin, 5. August 1917:

Dem neuen, dieswöchigen Film des Union-Theaters am Kurfürstendamm „Der tanzende Tor“ liegt das alte Motiv des „Lache, Bajazzo“ zugrunde. Valdemar Psilander, der unlängst verstorbene schwedische Filmschauspieler, gibt hier eine seiner letzten Rollen, die uns wieder bestätigt, daß mit ihm einer der bedeutendsten Künstler der Film-Schauspielkunst verloren gegangen ist. Voll dichterischen Empfindens ist das Lied des tanzenden Toren, Verse Psilanders, die in Musik gesetzt worden sind und die Handlung begleitend, hinter der flimmernden Leinwand gesungen werden.

Der Tag, Berlin, 5. August 1917:

Der letzte Film mit dem beliebten Filmschauspieler Valdemar Psilander, der vor kurzem gestorben ist — erlebte im Union-Palast am Kurfürstendamm seine Uraufführung. Die Tragödie „Der tanzende Tor“ liebevoll inszeniert, bringt neue Variationen über das wirksame Thema von dem um seine Liebe betrogenen Pierrot und zeigt Psilander in allen Nuancen seiner reichen Kunst. Der Autor des Films hatte für diese letzte Rolle Psilanders, die er mit besonderer Hingabe verkörpert, ein Lied vom „Tanzenden Toren“ verfaßt. Es wurde (von einem Sänger vorgetragen und von den zahlreichen Besuchern bald leise mitgesungen. Hervorragende Vertreter der hiesigen Türkischen Kolonie folgten dem Vorgang auf der Leinwand mit großem Interesse.